

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Årg. VI.

ROCK ISLAND, ILL. och Bellingham, Wash., Februari 1905.

No. 2.

“Alla mina tider äro i din hand.”

Alla våra tider äro i vår Faders milda hand: ljusa, mörka har han lämnat med sin kärleks starka hand. Tiderna väl ofta växlat, han densamme alltid var; alla våra små bekymmer städs han på sitt hjärta bar, och om svårt det stundom varit, han i nåd dock handlat har.

Glade vi då framåt skåda, samme Gud ju lefver än, lefver att oss bära, hjälpa som en huld och mäktig vän. Hvarje år han skall oss gifva det, som för hvar dag är bäst; stundom lidande och aga, stundom ljufvig glädjefest, men i allt dock hos oss vara som en hög och helig gäst.

Underlig sig själf han kallat: underligt är ock hans sätt, men han heter också trofast, det gör hvarje börda lätt. Trofast skall han ock oss föra i sin hulda fadersfamn, under modersvingen reda oss en trygg och säker hamn och oss trösta och hugsvala med sitt eget ljufva namn.

Må vi prisa då den Herren, som, i nåd och sanning stor, att oss trösta, tukta, fostra midt ibland oss ännu bor: taga allt från fadershanden, allt ju kommer ifrån den; gifva honom all vår omsorg, tröttnad vardt han aldrig än, och hvad helst som förefaller, allting gör han väl igen.

“Jag är med eder alla dagar.”

Hvilka sköna löftesord! De uttalades af Jesus, den gode herden, den störste människovännen, då han lämnade sina lärjungar att utan hans synliga närvaro gå ut med Guds evangelium för att eröfra en fientlig värld. Männe de icke kände ganska smärtsamt i sina hjärtan den frågan: Huru skall det nu gå i framtiden? Huru ofta syntes icke allt vara förloradt, då han ännu var med oss? Och nu blifva vi utan hans stöd och skydd, omgifna af idel fiender. Men emot alla dessa farhågor ställer den store syndaborttagaren

och dödsbesegraren sitt löfte: “Jag är med eder alla dagar.”

För länge sedan hafva dessa Jesu lärjungar lämnat stridskådeplatsen. Sin mantel hafva de dock lämnat efter åt oss, och till oss ställas nu dessa ord: “Jag är med eder alla dagar.” Han var med oss under det gångna året. Vår konferens' historia vittnar därom. Syndare, som blifvit omvända till Gud och funnit visshet om hans nåd och kärlek, skola vittna därom, att det gångna året var ett nåderikt Herrens år. Några hafva fått bud att ingå i de himmelska bröllopsalarna. För dem var det året det allra bästa, ty “dödsdagen är bättre än födelsedagen”.

Nu hafva vi redan tagit de första stegen på ett nytt år. Vi veta icke, om detta år blir vårt sista, icke veta vi, hvilka lefnadsöden som skola möta oss, hvilka sorger och misräkningar som skola träffa oss under året. Men vi behöfva icke veta mera, än att Jesus är med oss alla dagar. Löftena äro oss gifna, att allt skall gå väl på resen, då vi lämnat oss i hans hand. Målet är oss klart: “vi gå upp till Jerusalem”, det sanna Jerusalem, hvarest verklig frid bor. Vägen torde nog gå genom Getsemane och Golgata, men den slutar i Jerusalem. Vår kallelse är också viss, vi skola kungöra hans dygd, som har kallat oss. Vi äro Guds vittnen, Guds bref. I denna kallelse skola vi stå fasta, vi skola förbida Herren och lämna åt honom att hämta oss hen, när han finner för godt.

I denna oroliga tid, då alla äro ängsliga angående denna världen, böra dock Guds folk vara lugna, sansade och frimodiga. De hafva anledning att vara detta, ty då han är med dem alla dagar, han som är den gode herden, han som är vägen, sanningen och lifvet, han som har all makt i himmelen och på jorden, då böra de vara fullt trygga. Förblifva vi i Kristus, hos och med honom, då blir äfven detta år ett godt och nåderikt Herrens år.

B. S. N.

“Köpen tiden!”

Sen därför till, att I vandren välbetänkt, icke såsom ovisa, utan såsom visa, köpande tiden, ty dagarna äro onda. Ef. 5: 15, 16.

Apostelns förmaning: “köpen tiden!” bör tagas till hjärtat af enhver bland våra läsare. Frälsaren, som ständigt i ord och gärning predikade om troheten i det lilla — enär det stora ligger slumrande i det lilla — Frälsaren gaf, efter bespisandet af de fem tusen männen, föreskriften: “Samlen tillhoppa de öfverblifna styckena, att icke något må förfaras.” Det torde tillåtas mig att använda detta ord äfven om de små tidsmulor, som nästan hvarje dag falla bort. Du kommer t. ex. hem till dig; det är måltidsdags, men maten är ännu ej färdig. Sådant är oangenämt. Men du ser dig omkring, väntar och väntar: tiden blir dig lång, och du varder missnöjd. Detta är ännu vida värre. Missnöjd kommer du till bordet, är en tråkig bordsgäst och fördärfvar genom din förstämning kanske hela dagen både för dig själf och andra.

Det gifves människor, som alltid komma för sent. De medgifva själfva detta, men trösta sig med att det nu “ligger i deras natur”. Såsom om vår natur vore något, som vi böra omhulda och hvarunder vi få göra oss till slafvar! Och som om vår natur vore något, hvares riktning en gång för alla vore gifven, som för en kanonkula! Ser man saken i grunden, så är bristande punktlighet en i hög grad tadelvärd brist på uppmärksamhet mot andra. Du stjälar därigenom från dina medmänniskor deras tid, vare sig de ej kunna öppna ett sammanträde, börja en öfverläggning eller gå till bords, så länge du uteblir, eller att de börja utan dig, och du sedan vid ditt inträde vällar ett afbrott. Men du gör dig äfven själf skada, icke endast därigenom att du måste börja med en undskyltan, där du dock i verkligheten har intet att förebära till ursäkt, utan äfven därigenom, att du måste sätta dig in uti det, som under din från-

varo förekommit eller varit under öfverläggning.

Vågar jag fästa uppmärksamhet vid ännu ett ondt missbruk af tiden? Jag menar *uppskjutandet*. Då man uppskjutit, framflyttar man till en senare tid, hvad man skulle kunna göra nu genast. Jag talar här naturligtvis icke om sådant, som icke *kan* göras genast, i samma stund som hjärta och samvete uppfordra därtill. Sådant förekommer ock utan tvifvel. Nej, jag talar om det olycksaliga uppskjutande, som sker därför, att sådant, som dock måste göras, förefaller en *oangenämt, olägligt, smärtamt eller förödmjukande*. Trots ordspråket: "Gömdt är icke glömdt", är det likväl en sanning, att ett uppskof otaliga gånger i verkligheten varder detsamma som en underlåtelse. Jag finner på intet ställe i evangelierna berättadt eller antydt, att vår Herre och mästare, som dock sannerligen hade ganska mycket för händer, en enda gång uppsköt hvad han verkligen ville göra till något annat tillfälle. Han handlade alltid i enlighet med "predikaren Salomos" ord: "Hvad som förekommer dig att göra, det gör strax!"

Ack, huru mycken olycka har ej sitt upphof i uppskjutande! Huru mången uppskjuter ej på grund af veklighet och en lika förklarlig som oförståndig ängslan att underkasta sig en obetydlig operation. Följden varder, att han sedan får lida tusen gånger mer, eller att kanske till och med operationen i följd af uppskofvet medför döden. — Huru mången uppskjuter ej att hjälpa en lidande, och då han slutligen kommer därtill, så är det för sent; den arme är död, och du har ett samvetssår i behållning. — Du har länge svårt att besluta dig för att bedja någon, som du sårat, om förlåtelse. Eller ock *har du beslutat dig* därför, men med alla möjliga förevändningar uppskjuter du saken och dröjer, tills det är för sent. — Huru mången försummar ej att göra sitt testamente och i allmänhet ordna sina förhållanden för alla händelser, och så, plötsligt öfverraskas han af döden, och sedan uppstår en olycksalig strid, som kanske för tiotal af år söndra hela familjer från hvarandra.

Huru lätt ock många — ofta äfven gudfruktiga — taga det med uppskjutandet, så är det dock ett i hög grad farligt fel och en källa till mycket lidande. Sålunda gifves det en hel mängd gängse talesätt, som man

sällan angriper och hvilka dock borde till det yttersta bekämpas. T. ex.: "Jag hindrades af omständigheter och förhållanden", eller: "Jag hade ej tid", eller: "Jag har endast uppskjutit saken." Ja, *hvarför?* "Där vilja är, där är väg", säger engelsmannen. Och i sanning, en allvarlig och ärlig vilja krossar alla sådana lättvindiga undskyllanden, såsom träkrossas mellan valsar af järn.

FUNCKE.

Mera solsken.

Denna världen är uppfylld af sorg, nöd och sjukdom. Den behöfver mera solsken. Den behöfver glada själar, som sprida glädje omkring sig. Den behöfver uppmuntrare, som lyfta upp och icke trycka ned, som uppmuntra och icke nedslå modet.

Hvem kan beräkna värdet af en solvarm själ, som sprider glädje och uppmuntran, hvarhelst hon går fram, i stället för sorg och förstämning? En hvar känner sig dragen till dessa glädjestrålande ansikten och solvärmda lif.

Vi afundas de människor, som sprida uppmuntran hvarhelst de gå och utsända glädje genom hvarje por. Penningar, hus och land synas föraktliga i jämförelse med sådan sinnesbeskaffenhet. Förmågan att sprida solsken är en större makt än skönhet eller själsutveckling, skrifer tidningen *Success*. C. B.

Ödmjukhet.

Ödmjukheten är den mest sällsyna dygden. Det finns ingen skönare dygd. Den ödmjuka anser sig själf ringa. Han tänker ringa om sig själf, och i umgänget med andra ådagalägger han detta.

Det första steget till ödmjukheten är själfkänedom. När David, den kananeiska kvinnan, höfvitsmannen, den förlorade sonen, publiken och fångvaktaren hade lärt att känna sig själfva, då voro de ödmjuka. Ödmjukheten är i Guds ord anbefalld: "Det är dig sagdt, människa, hvad godt är och hvad Herren af dig äskar, nämligen att hålla Guds ord och bruka kärlek och vara ödmjuk för din Gud!" "Lären af mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat." "I ödmjukhet aktar man den andre högre än sig själf." Ödmjukheten är en ljufvig blomma för Gud och täck i

hans händer. Herren säger: "Jag bor i höjden och i helgedomen och när dem som en förkrossad och ödmjuk ande hafva." Ödmjukhetsdräkten anstår hvar och en kristen — den är en äreklädnings. Ödmjukhet är änglarnas sirat och djäfvulens förtret. Hon är grunden till alla dygder.

Ödmjukheten har Guds ynnest. Herren Jesus sade: "Den som förnedrar sig, han skall varda upphöjd." Josef blef en herre i Egypten. Den ödmjuka Esther blef Ahasveri drottning. David blef en konung. Daniel blef en furste. Johannes fick döpa Herren Jesus. Jesus sade: "Hvar och en som upphöjer sig, han skall varda förnedrad, och den som förnedrar sig, han skall varda upphöjd." Sanningen af dessa orden se vi i det hvardagliga lifvet. Augustinus säger: "Högmodet förbytte änglarna till djäflar; ödmjukheten gör människorna lika änglarna. — Gif akt på ett träd, huru det först tillväxer nedåt, att det sedan må uppskjuta i höjden. Gör ej denna ödmjukhet, att det så kan stiga uppåt? Sådana finnas, som växa i höjden utan att först hafva stadgat sina rötter. Detta är icke tillväxt, utan förfall."

Det kristliga väsendet skall vara ett utflöde ur Kristi eget hjärta, en återspeglings af Krsti egen bild. Men vi sakna ödmjukheten hos många, där man haft grundade skäl att vänta den. Detta är beklagligt. Må vi akta oss för samtidens djupa sår — det är kristendomens förytligande! Herren gifve oss den rätta ödmjukheten! Det finns i främmande land en fågel, som är så liten och lätt, att han alltid bär en liten sten i munnen, på det vädret icke må bortföra honom, då han flyger. Bära vi icke ödmjukhet i hjärtat, så kunna vi lätteligen föras på sidan och falla. Vill du, min unge vän, behaga den Högste, blif då en ros i dalen. Är du högt uppsatt i världen, så låt dina tankar om dig själf vara ringa. När solen står öfver vårt hufvud, så är vår skugga liten. Ingen lycka liknar den, som njutes af en mild och ödmjuk kristen. Han bär inom sig solsken, en outtömlig källa till frid. Låtom oss alltid hafva vår ödmjuka Försonares bild för våra ögon. Hans föredöme tale till oss med eftertryck och lyfte oss ned från vårt högmodshöjder! Ödmjukheten är det som vinner ärekronan. Mr Tupper säger: "Ödmjukheten är en mildran-

de skugga vid foten af förträfflighetens bildstod; den ligger lågt ned på marken, älskad och älsklig som den blyga violblomman." Någon har äfven sagt ganska skönt: "Du är lifsens flod närmast, när du *lutar* dig ned; du kan icke dricka utan att *böja* dig." Sädesaxet på fältet böjer sitt hufvud ju mer det mognar. Så böjer sig en kristen, ju mer han mognar för det eviga lifvet. En kristen växer endast i *skuggan* af Kristi kors.

Ungdomsvännen. L. A. J.

Hvad världen behöfver.

"Världen behöfver många stora och goda män", så uttryckte sig Tysklands kejsare, när han bad till Gud för den döende påfven Leo. Men världen behöfver icke endast *stora* män; den behöfver framför allt och *förnämligast*, att de djupa lagren, som bilda staterna och samhällena, de små och ringa i världen — *folket* — de myriader dropparna i människohafvets stora ocean, att de blifva goda och ädla. De talrika människoskarorna behöfva ingen påfve — de behöfva genomsyras, icke af katolicism eller socialism, utan af en sann och lefvande kristendom. Ty endast Kristi evangelium, lära och bud kan omskapa och lyckliggöra människohjärtat, civilisera världen — ja, göra världen verkligt god och lycklig.

Hvad världen alltså först och främst behöfver, är *unga, gudfruktiga* män och kvinnor — en ungdom, som har mandom, mod och kristlig karaktär uti sig, och som vill och kan insätta hela sitt lifs verksamhet uti det ädlas och godas tjänst. Världen behöfver unga män, som hafva mod att säga *nej* — *nej* till inbjudningen till de frestande och mångbesjungna spritdrycksbälarna, *nej* till sinnlighetens lustar och begär, *nej* till den skummande ölbägarrens rus, *nej* till förförande kamraters lockelser eller hot, *nej* till "utelifvet" och det låga lifvet på källare, varietéer och kaféer, *nej* till det onda, skamliga och lägsinta i världen. Världen behöfver unga män, som också kunna säga *ja* och därvid förblifva, och på hvilkas ord och löften man tryggt kan lita — män, som säga *ja* till dygden, kyskheten och renheten, *ja* till allt ädelt och godt verk och däruti deltaga. Världen behöfver unga män, som veta att beakta, att "tid är pengar" och därför icke onyttigt

slösa bort tiden — män, som icke gå med händerna i fickorna, cigarett i munnen och fundera på huru de skola fördrifva sitt onyttiga lif — män, som tidigt lära sig att arbeta och försörja sig själfva och ej behöfva lefva på andras bekostnad — män, som icke lefva öfver sina tillgångar, utan enkelt och sparsamt — män, som kunna och vilja bilda sig egna hem — män, som icke blanda sig i kärleksäfventyr hvarhelst de komma, utan som väl veta och besinna, att ett *löfte* till en kvinna är en *skuldsättning* lika visst, som när man under-tecknar en revers, hvilken förr eller senare måste infrias — unga män, som eldas af fosterlandskärlek och icke se surmulna ut eller emigrera för att undslippa värnplikt — män, som icke blifva modlösa för en, två eller tio motgångar, utan hafva ett visst och bestämdt mål — män, som icke äro besmittade eller behärskade af afundsjukans beurota, utan som glädjas åt andras framgång och lycka liksom åt sin egen — män med en lefvande sann gudsfruktan och tro på Gud i sin själ, och hvilkas innersta önskan är att under sin seglats öfver lifvets haf frakta goda, ädla varor med sig till evighetens strand — ja, det är *sådana* unga män, vårt Sverige behöfver för att icke komma på efterkälken, utan utvecklas till en kraftig och inflytelserik nation. Gud gifve, att våra svenska mödrar kunde fostra sådana söner!

För att detta skall kunna förverkligas hos oss, behöfver vår svenska nation kvinnor af rätta sorten — jag menar sådana mödrar, som med förstånd leda eller uppfostra sina döttrar, det kommande släktets mödrar, till praktiska och husliga kvinnor. Dr Hall säger, att världen nödvändigt behöfver förståndiga unga kvinnor, som kunna sätta sig öfver antagna bruk och äro själfständiga nog att visa detta. Vi behöfva enkla och mindre anspråkslösa unga kvinnor; goda kvinnor, som äro milda och tala vänligt till oss, såsom de tänka, icke förställsamma eller egenkära. Vi behöfva omtänksamma och kloka unga kvinnor, som älska och vörda sina föräldrar, som beräkna kostnaden och förstå att skilja mellan nödvändiga och icke nödvändiga saker, som spara och icke slösa, som äro oegennyttiga och angelägna att bereda glädje och trefnad i hemmet, hellre än att förorsaka utgifter och vara en onyttig börda.

Ja, hvad världen behöfver, hvad vårt eget kära fosterland behöfver, det är framför allt en ungdom, som behärskas af en lefvande och sann tro på Gud och ställer sitt lifs riktning i öfverensstämmelse med Jesu Kristi lära. Ett land med sådan ungdom blir i sanning starkt befästadt och väl försvaradt.

Ungdomsvännen. O. Bång.

Du svenska ungdom.

Du svenska ungdom, glad och fri, vårt ljusa framtidshopp, hvad skall väl en gäng af dig bli, du unga, käcka tropp? Säg, skall på helig kämpafärd emot allt ondt i denna värld till strid du modigt gå?

Ja, framåt, framåt taga blott, mot våld och orätt strid. Fullborda hvad vi ej förmått uti vår lefnadstid. Skrif på din stolta fana blå: "För sanning och för rätt vi stå, med oss står Herren Gud."

Zionsstjärnan.

En ljusstråle i mörkret.

Under min sista resa till Italien, berättar en engelsk missionär, satt jag ensam i min hytt en afton. Vinden tilltog i styrka, sjön gick hög, och jag började snart få en obehaglig förkänning af sjösjuka. Då ljud plötsligt ropet: "en man öfverbord!" och genast var jag på benen igen. Jag hörde ett förfärligt trampande på däckets öfver mitt hufvud, där sjömännen sprungit af och an, men jag trodde mig ej böra gå upp för att icke vara i vägen under räddningsarbetet, men *hvad* skulle jag taga mig till? Kunde jag alls intet göra? Jag lyfte ned lampan, som satt på väggen i min hytt, och höll upp den tätt intill den lilla fönstergluggen, så att ljuskenet föll ut på vattnet. Kanske, tänkte jag för mig själf, kan det svaga skenet ändå vara af någon nytta för den kämpande därute i vägorna. Om några minuter hördes det glada, triumferande ropet: "Räddad, räddad!" Och när jag följande morgon kom upp på däck, kunnen I tänka er min öfverraskning och glädje, då jag hörde, att just min lampa hade varit medel till den nödställda sjömannens räddning! Den smala ljusstrimman hade fallit på taget, som de kastat ut till honom och som han förut i mörkret ej kunnat urskilja. Han grep det och blef lyckligt uppdragen.

Denne missionär var således beredvillig att hjälpa, såsom en hvar af oss borde vara. Låt oss vara angelägna att lyfta vårt ljus högt upp och "låta det lysa för människorna", på det att de må se frälsningsvägen, räddningståget, som är utkastadt till deras räddning. På uppståndelsens morgon skola vi finna, att vår lilla ljusstrimma har medverkat till själars frälsning, då vi minst väntade något sådant.

Den lille pilgrimen.

I Persiens historia förekommer en berättelse om en liten gosse vid namn Abdul Kadur, som genom en dröm fick befallning af Gud att ägna hela sitt lif åt hans tjänst. Men för att blifva skicklig härtill måste han ofördröjligen företaga en pilgrimsfärd till Mekka.

Följande morgon omtalade han drömmen för sin moder. "Hon grät", berättar han, "då hon fick höra den underbara drömmen, och att jag skulle färdas så långt bort. Hon framtog en summa af 80 denarer, sägande: 'Detta är hela vår förmögenhet, som en gång skall delas lika mellan din broder och dig. Jag lämnar dig nu de 40 denarer, som tillkomma dig. Men lofva din moder, att du, hvart du än kommer och hvad som än händer dig, aldrig skall säga en osanning.' Det lofvade jag. Hon tog då afsked af mig med orden: 'Gå, min son; må Gud välsigna dig och låta oss mötas igen.'

Jag begaf mig ästad. Allt aflopp väl, tills en dag vår karavan öfverfölls af en talrik ryttareskara. Hvar enda en af vårt sällskap blef utplundrad. Till sist kom turen till mig. 'Nå, lille pilgrim, hvad har du för rikedomar?' sporde mig en af bandet.

'Jag har 40 denarer', svarade jag, 'som jag sytt in mellan fodret och tyget i min rock.' Mannen skrattade och gick sin väg; han tänkte utan tvifvel, att jag skämtade med honom.

Åter kom en af de vilda männen och gjorde mig samma fråga. Jag gaf honom samma svar, men äfven han aflägsnade sig utan att fästa afseende vid mina ord. Slottligen förde man mig till anföraren, som jämte några andra hade slagit sig ned i skuggan af ett stort träd.

'Hvad kan du ha i dina gömmor, din lille stackare?' frögade han likgiltigt.

'Jag har redan talat om för tveende

af dina män', svarade jag, 'att jag har 40 denarer insydda i min rock, men de tycktes ej tro mig.' Han lät en af männen skära sönder min rock och fann snart pengarna. Mycket förvånad vände han sig om till mig och sade: 'Men hvarför talade du så öppet om, hvar dina pengar voro förvarade, då du likväl hade gömt dem så omsorgsfullt?'

'Innan jag lämnade mitt hem', svarade jag, 'lofvade jag min moder att aldrig säga en osanning; och hur det än går mig, vill jag ej bryta mitt löfte.'

'Du var mig en tapper pojke!' utbrast anföraren. 'Hur underbart, att du vid dina unga år har en så djup känsla af din plikt gent emot din moder, då jag däremot i årtal utan samvetskval förbrutit mig mot min Gud. Gif mig din hand! Jag lofvar att från denna stund, så vidt jag förmår, göra hvar man rätt och lefva som en hederlig människa.'

Gripna af dessa oväntade ord följde flera af bandet sin anförares exempel. 'Du har hittills föregått oss på orättfärdighetens väg', sade de till honom; 'led oss nu tillbaka till ett rättskaffens lif.' NEWTON.

Vårt hopp.

En strålande ung flicka vid 15 års ålder blef helt hastigt nedlagd på sjuksängen, helt och hållet förlamad i den ena sidan och nästan blind. Hon fick då höra husläkaren säga till hennes föräldrar, när de stodo där bredvid hennes säng:

"Hon har sett sina bästa dagar, stackars barn!"

"Nej, doktorn", utropade hon, "mina bästa dagar skola komma, när jag skall få se konungen i hans härlighet."

Detta är vårt hopp. Vi skola icke hemfalla åt tillintetgörelsen. Kristus har uppstått från de döda och därigenom gifvit oss en underpant på vår egen uppståndelse. Uppståndelsehoppet är det säkraste motgift mot dödsfruktan. Ingeuting annat kan ersätta det. Rikedomar, smille, världsliga nöjen och njutningar — intet kan skänka oss tröst i dödens stund. "Alla mina skatter för ett ögoublick af tid", ropade drottning Elisabeth, när hon dog. — "Jag har under mitt lefnadslopp dragit försorg om allting utom för döden, och nu, aek, nu skall jag dö obered", voro kardinal Borgias sista ord. Jämte härmed de sista orden af en

fortida troende: "Jag är trött. Jag skall gå att sofva. God natt!" Han hade det vissa hoppet att få vakna i ett bättre land.

Hvad kunde konungen göra?

I det andra århundradet blef en kristen framförd inför en konung, som uppmanade honom att återkalla samt afsvärja Kristus och kristendomen, men mannen tillbakavisade detta förslag.

Konungen sade då:

"Om du icke gör det, så skall jag landsförvisa dig."

Mannen smålog och svarade: "Du kan icke landsförvisa mig från Kristus, ty han säger, att han aldrig skall öfvergifva eller förgäta mig."

Då blef konungen vred och sade: "Välän, jag skall låta konfiskera din egendom och taga ifrån dig allt hvad du äger."

Och mannen invände: "Mina skatter äro samlade i höjden; du kan icke komma åt dem."

Konungen blef ännu mera förbittrad och sade: "Jag skall döda dig."

"Näväl", svarade mannen, "jag har varit död i fyratio år; jag har dött med Kristus, dött världen, och mitt lif är fördoldt med Kristus i Gud, och du kan icke skada det."

"Hvad skall man göra med en sådan svärmare?" frögade konungen.

En stor mans omdöme om bibeln.

Den nu allidne, allmänt kände Geo. Muller, som grundat barnhemmen i Bristol, sade: "Fastän jag genomläst Guds heliga ord mer än hundra gånger, blir jag aldrig tröt på dem. Ju mer jag läser dem, dess dyrbarare blir det för mitt hjärta, dess mer glädje och tillfredsställelse erfar jag vid dess läsning. När jag på nytt börjar läsa den heliga bibeln från dess början, är den för mig såsom en ny bok. Bibelläsning är det stora, dyrbara medlet att nära vår själ. Om du försunmar det, skall där aldrig blifva någon tillväxt i ditt andliga lif. Och blif icke modfärdig, om du icke i början förstår allt. Ju mer du läser och tager emot, hvad du förstår, dess mer skall du förstå, och ju mer skall ordets ljus lysa in i din själ." W.

Vid synodalmötet 1904 i Lindsborg, Kansas, ordinerade präster.

S.J.S. L.M. W.E. F.M.A. J.H.N. ONE E.C.B. T.A.C.

Förtröstansfull din bana gå,
den smärtosamma, smala.
Trots oväns svärdsbygg fram dig slå,
i hjärtan visdomsfröet så;
när tid är inne, tala,
bestrafva och hugsvala.

Som Mose vidrör klippan barn,
stig upp mot bergets kammar.
Låt Anden släcka bitter harm
och göra själen rik och varm,
förläna nit, som flammur;
spräng sönder otrons dammar.

Ständaktig var till livets kväll
i tro på frälsningsgrunden.
Densamme var i slott och tjäll,
om eget hus i tid beställ,
tag vara på sekunden:
snart ingår afskedsstunden.

Du känner gode herdens spår
i öknen och på heiden,
du sötman smakat i hans sår.
Där han bar offerveden,
går väg till himmelskt Eden.
MAURITZ STOLFE.

Columbia,

officielt organ för Columbia-konferensen.
utgifves den 15 i hvarje månad af Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Hufvudredaktör:

Pastor Gustaf Bergman,
1902 Harris ave., Bellingham, Wash.

Medredaktörer:

Pastor N. J. W. Nelson.
Pastor B. S. Nyström.

Prenumerationspris:

För helt år i förskott.....50 cents.
För helt år till Sverige.....65 "

OBSERVERA!

Å den å tidningen eller omslaget fastklistrade adresslappen angifves, till hvilken tid tidningen är betald. Om detta datum är lika med eller äldre än det å löpande nummer, så betyder det, att prenumerations tiden är utlupen, och att prenumerationen bör förnyas.

Då enskild prenumerant insänder sin afgift, erhåller han ej skriftligt kvitto, utan datot å adresslappen framflyttas.

Vi bedja, att man benäget underrättar oss, om tidningen icke kommer regelbundet, och om möjliga misstag och oegentligheter.

Entry as second class matter at the Rock Island, Ill., P. O. applied for.

Konferensens ämbetsmän.

Pastor M. L. Larson, ordförande,
911 Stewart st., Seattle, Wash.
Pastor G. A. Anderson, vice ordförande,
R. F. D. No. 4, Mt Vernon, Wash.
Pastor Gustaf E. Rydquist, sekreterare,
1717 Franklin ave., Astoria, Oreg.
Pastor C. J. Renhard, kassör,
Portland, Oregon.

COLUMBIA vill åter göra sin månatliga påhälsning och förtälja om ett och annat som har händt eller möjligen kommer att hända inom konferensen. Därutinnan liknar hon nästan en skvallerkåring, som sprunger omkring i stugorna för att berätta, hvad hon hört. Nu torde hon icke känna sig särdeles smickrad öfver dylik jämförelse, och hvem undrar därpå. Men vår kära COLUMBIA behöfver icke känna sig alls förnärmad. Vi fällde icke detta uttryck i någon ond afsikt. Det kan ofta vara till både heder och gagn, att man går omkring och omtalar hvad man hört — förutsatt, att man hört sådant "som till lif och gudaktighet tjänar." För man sådant tal på tungan, då är det till välsignelse att gå omkring från hus till hus och kungöra hvad som har händt. Emellertid har COLUMBIA icke hört mycket från de olika församlingarna denna gång. Hon hade väntat myc-

ket, mycket mera. Det är så, att under den första veckan i hvarje månad, då väntar hon att posten skall bringa henne budskap från syskonen och brödrakretsen. Om hon då får vänta förgäfvets, då ser man henne gå där så missmodig och nedslagen. Ja, förhåller saken sig så, då skola vi hädanefter vara punktliga och icke bedröfva henne mera.

Det är i allmänhet en god sak att följa fädernas sed och ej lättsinnigt och blott på försök öfvergifva det gamla och bepröfvade. Vål vore det, om det yngre släktet mera allmänt följde fädernas exempel uti outtröttligt nit, redbarhet och gudsfruktan. Våra fäder voro gudfruktiga, och i denna fruktan utförde de sitt arbete. Därom vittnar vår stora Augustanasynod, med sina kyrkor, skolor och barmhärtighetsinrättningar. Allt detta gifves det uppväxande släktet i arf. Hvad ämnen I göra med detta arf, I uppväxande släkten? Förskingra det? Blygs, du Sveas ätt, för sådant helgerån! Hvad ämnen I då göra? Förkofra det? Nå väl, gå då raskt till verket! Endast den late och liknöjde står fanigt och glör, då andra arbeta i sitt anletes svett. Ja, "arbeta och bedja", det hör till den rätta ordningen för dagen. Det hör till ordningen i alla verksamhetsyttringar inom både stat och kyrka. Och därtill är ju människan född, att hon skall verka hans verk, som har skapat henne. Och den, som icke vill arbeta, han skall icke heller äta, heter det, det vill säga, han skall icke heller lefva, han är en förruttnad ledamot i den mänskliga samhällskroppen, han är en onyttig börda på Guds jord. När järnet ej brukas, så förrostas det, när vattnet står stilla, då förruttnar det. På samma sätt blir lättjan en moder till många laster och föder armod och elände. Gack bort till myran, säger den vise Salomo, se uppå hennes seder och lär. Ändock hon ingen herre hafver, tillreder hon likväl sitt bröd om sommaren och samlar sin föda i andtiden. Men den late lägger händerna tillhoppa och sofver; därför kommer fattigdomen öfver honom såsom en röfvar och armodet såsom en beväpnad man.

Socialisterna höllo riktiga jubelmöten här förliden höst. De allmänna valen syntes häntyda på en förestående seger för detta parti. De göra klokast uti att fröjda sig på

förhand, ty skulle de verkligen någon gång segra, så vore glädjen slut, som följande exempel vill visa.

I den australiska kolonien Viktoria utföllo de allmänna valen i våras i socialistisk riktning, och på grund däraf fick en af socialistledarna, Watson, i uppdrag att bilda en ministär. Den nya ministärens medlemmar voro alla med ett undantag socialister. De tillträdde styrelsen under försäkran att göra kolonien till en idealstat.

Den socialistiska regimen räckte endast fyra månader. Efter den tiden resignerade ministären frivilligt. Hvad den utträttade under dessa fyra månader, belystes bäst af en artikel i landets mest spridda tidning, *Australian Globe*. Där säges bland annat:

"Företagsamheten på det industriella området har afstannat, enär kapitalet dragit sig undan i följd af den socialistiska tvångslagstiftningen. Inom vår koloni blomstrade förr jordbruk och industri. Industrien är nu död, och mot jordbruket riktades nyligen dödshugget, fast det lyckligtvis afvärijdes genom den skedda ministärförändringen. Den socialistiska regeringen stod nämligen i begrepp att införa äfven en normal arbetsdag för jordbruket, med stränga straff för den minsta öfverträdelse af denna förordning. Statens finanser ha blifvit ohjälpligt tilltrasslade och lida dessutom af den allmänna stagnationen."

Så långt den australiska tidningen. Amerika har åtskilligt att lära af hvad som timat i Australien. Där utfövas nu en allt annat än öm kritik öfver dem, som försökte grunda en idealstat på nutidens socialistiska principer. Ja, så går det med ett folk, som icke bygger sin framtid på Guds ord och kristendomens sanningar.

PROGRAM

för Columbia-konferensens af ev. luth. Augustana-synoden tolfte årsmöte i vår kyrka i Seattle, Wash., den 15—20 februari 1905.

Onsdagen den 15:de kl. 8 e. m.

Konferenspredikan af vice ordf., pastor G. A. Anderson.

Torsdagen den 16:de.

a) Affärssession kl. 9—12 f. m.

b) Allmän diskussion kl. 13—15 e. m. Ämne: Det andeliga byggnadsarbetet på Guds tempel. Pastor B. S. Nyström inleder diskussionen.

c) Predikan kl 8 e. m. af pastor Gustaf Bergman. Text: 1 Tim. 1: 15. Ämne: Jesu Kristi saliga uppgift; och af kateket S. D. Hawkins. Text: 1 Kor. 1: 30. Ämne: Huru härligt han fullbordar den.

Fredagen den 17:de.

a) Affärssession kl 9—12 f. m.
b) Allmän diskussion kl. $\frac{1}{2}$ 3— $\frac{1}{2}$ 5 e. m.

c) Ungdomsfest kl. 8 e. m. Tal af pastor Gustaf E. Rydqvist. Ämne: Grundvillkoren för en sant lycklig ungdomstid. Tal af pastor C. E. Frisk. Ämne: Gudaktigheten är nyttig till allting. Vidare: Deklamationer, sång och musik.

Lördagen den 18:de.

1) Affärssession från kl. 9 f. m., tills affärens avslutats.

2) Församlingens 20 års-fest kl. 8 e. m. Tal af pastor G. A. Anderson. Ämne: (?) Tal af pastor John Jespersen. Ämne: Augustana-synoden. Historik uppläst af pastor Larson. Sång och musik.

Söndagen den 19:de.

1) Högmässa, skriftetal och nattvardsgång kl. 10 f. m. Skriftetal af pastor V. N. Thorén. Högmässopredikan af pastor Carl J. Renhard.

2) Söndagsskola kl. 12:15 e. m. Korta tal af pastorerna till barnen.

3) Diskussionen fortsattes kl. 3 e. m. öfver förutnämnda ämne.

4) Predikan kl. 8 e. m. af pastor N. J. W. Nelson. Text: Fil. 3: 7—14 och af pastor B. S. Nyström. Text: 1 Kor. 3: 21—23.

Måndagen den 20:de.

1) Pastoral-konferens kl. 9 f. m.

2) Slut- och afskedsmöte kl. 8 e. m., då alla pastorerna komma att hålla korta tal.

Må konferensveckan för oss alla blifva en stor högtidsvecka. Gud välsigne detta vårt konferensmöte.

M. L. L.

Pastoralaförrättningar.

löpta:

Af pastor Martin L. Larson:

Den 8 jan. 1905: Fred Bennet, en son till mr och mrs Emil Larson, Fremont, Wash.;

den 10 jan.: Alma Alvina, en dotter till mr och mrs Julius Jacobson, Seattle;

den 10 jan.: Hilma Ester Lydia, en dotter till mr och mrs Gustaf Baurne, Seattle;

den 15 jan.: Bernice Irene, en

dotter till mr och mrs Theodore Turner, Seattle (medlemmar);

den 23 jan.: Anna Lovisa, en dotter till mr och mrs Andrew Larson, Seattle (medlemmar);

den 30 jan.: August Arvid, en son till mr och mrs August Johnson, New Castle, Wash.;

samma dag: Edith Irene, en dotter till mr och mrs Fred Johnson, New Castle;

samma dag: Ester Evelyn, en dotter till mr och mrs Johan Wikman, New Castle;

samma dag: Ludvig August, en son till mr och mrs Ole Johnson, New Castle;

* samma dag: Axel Edward och Mary Hessel och Laura Ingelborg, barn till mr och mrs Axel Swanson, New Castle, Wash.;

den 31 jan.: Carl Edwin och Johan Emil, barn till mr och mrs Carl E. Nelson, Coalereek;

samma dag: Johan Edwin, en son till mr och mrs Nels M. Berglund, Coalereek;

samma dag: John George Gottfred, en son till mr och mrs Jacob Johnson, Coalereek;

samma dag: Hjalmar Theodor Alexander, en son till mr och mrs Charlie Holmberg, Coalereek, Wash.

Af pastor Carl J. Renhard:

Den 1 jan.: Roy Werner, son till mr och mrs Werner Peterson;

den 11 jan.: Walter Theodor, son till mr och mrs Nels Peter Olson, Warren, Oreg.

VIGDA:

Af pastor Martin L. Larson:

Den 7 jan. 1905: Oscar Lind och Hulda Forström, båda från Seattle;

den 14 jan.: Axel Otto Helström och Elin Augusta Anderson, båda från Seattle;

den 21 jan.: Andrew G. Nordling och Sanny S. Mattson, båda från Seattle;

den 31 jan.: Andrew Markuson och Lovisa Johnson, båda från Nelson Siding, Kittitas co., Wash.;

samma dag: John Henry och Regina Moen, båda från Seattle (han är medlem).

Af pastor Carl J. Renhard:

Den 8 jan.: Emil Peterson och Hilda S. Erikson, båda från Quincy, Oreg.;

den 4 febr.: Axel H. Hanson och Dora A. Anderson.

JORDFÄSTADE:

Af pastor Martin L. Larson:

Den 3 jan. 1905: Gust. Tylen, Riverside, nära Seattle, 37 år;

den 27 jan.: mrs Kajsa Asp, Bremerton, Wash., 70 år;

den 31 jan.: Carl Magnus Johnson, West Seattle, 45 år.

Af pastor Carl J. Renhard:

Den 3 jan.: Rosie Lantina Jacobson, Swedeville, 16 år, 27 dagar;

den 6 jan.: Charles Enström, omkring 41 år;

den 12 jan.: Pearl Munson, 12 år, 4 mån. och 1 dag;

den 27 jan.: mrs Hanna Nelson, Swedeville, 65 år, 3 mån. och 18 dagar;

den 28 jan.: Elin C. Jacobson, Swedeville, 20 år, 11 mån. och 21 dagar.

Nyheter.

Bellingham-pastoratet. Arbetet pågår som vanligt. Vi ämnar hädanefter att hålla gudstjänster äfven i norra ändan af staden, som fördom kallades Whatcom. Det är åtskilliga bland våra svenskar (i Whatcom i synnerhet) som uttryckt sin önskan, att vår kyrka skulle vara mera centralt belägen. Det är sant, att kyrkan under närvarande förhållande står allt för mycket på utkanten af staden. Vi hoppas, att våra "goda herrar och svenske män", må icke allenast hysa dessa "fromma önskningar" med afseende på kyrkans flyttning till mera passande läge, utan ock visa verkligheten af sin önskan uti handling, när så kräfvos.

Församlingen i Clearbrook kan skatta sig lycklig, som bor i en sådan stilla vrå af världen. Det är ock glädjande, att våra landsmän där ha kommit till betryggad ställning i timligt hänseende åtminstone. Vi hoppas, att många skola också vara betryggade för evigheten.

Församlingen i Ferndale, som stiftades den 6 jan. 1905, har nu ett medlemsantal på 26 kommunikanter och 37 barn. För närvarande upplages subskription till kyrkobygge. Skulle någon vilja hjälpa den späda församlingen, så tackas på det hjärtligaste.

Seattle. Nyårsdagen firades Herrens heliga nattvard. Vår församling tillöktes då med 11 kommunikanter och 6 barn.

Böneveckan var ovanligt uppmuntrande i år. Aldrig förr hafva så många varit närvarande, några kvällar troligtvis öfver ett hundra. Vi fortsatte därmed tre aftnar i årets andra vecka. Gud vare tack

för hvarje bedjande själ, han gifvit vår församling.

Årsstämman var äfven denna gång enig, broderlig och stilla. Af de finansiella rapporterna framgick, att församlingens skuld minskats med \$583.35. Andra utgifter, som förekommit under 1904, se ut sålunda: till synoden \$275.70; till konferensen \$110.66; till fattiga inom församlingen \$14.45; do utom församlingen \$200.51; andra utgifter inom församlingen \$2,138.32; totalsumma utgifter \$3,352.99. Församlingen beslöt ock göra så mycket som möjligt för vår blifvande konferensskola.

Församlingen gläder sig åt att snart få mottaga konferensmötet, och hälsar hon på det hjärtligaste alla våra pastorer, pastorsfruar och lekmannadelegater välkomna.

Everett, Wash. Härvarande Sionsförsamling afhöll sin årsstämma den 11 januari för första gången under "egret tak." — Den 7 januari öfverraskade församlingsmedlemmar och vänner härstädes undertecknad på hans 23:dje födelsedag och öfverlämnade en mycket vacker penninggåfva samt inbjödo honom till "kaffe med dopp." Ett innerligt och varmt tack till alla, som deltog i den vänliga uppvaktningen, samt till dem, som bemötte mig med kärlek och välvilja under den korta tid jag vistats i Everett. — Vår idoge och för församlingens fromma hårdt arbetande kvinnoförening anordnade en kaffefest i en för tillfället hyrd lokal den 26 januari. Ett litet program utfördes. Festen var dock ej så talrikt besökt, som vi hoppats och önskat, emedan en hel del manlig ungdom, som brukar närvara vid våra sammankomster, ej kunde komma, ty arbetet på sågverken bedrifves till sent fram på kvällen. — Församlingen, som länge förgäfvos höjt det macedoniska ropet: "Kom öfver och hjälp oss!", har ändtligen blifvit hörd, i det pastor V. N. Thorén från Spencer, Nebraska, antagit kallelsten att blifva dess lärare, och hoppas vi få hälsa honom välkommen bland oss den 12 februari. Mätte då många kära landsmän här i Everett hörsamma honom och samlas omkring det gamla kära korsbaneret, som förer till seger och salighet. Landsmän! "Saligt är det folk, hvilket's Gud Herren är." Ps. 33: 12.

EFR. CEDER.

Från Moscow-pastoratet. I Cordelia-församlingen hölls årsstämma den 9 jan. Den aflopp lugnt och stilla. Till sekreterare för året återvaldes Loth Carlson. Till diakon för tre år valdes John Reyd, och till trustee för samma tid återvaldes Lewis Larson. Kyrkoväktaresysslan skötes kvartalsvis af frivillige. Kassörens rapport visade en penningomsättning under året på ungefär \$160. Detta måste anses som en betydlig summa för en församling, som räknar blott sju familjer. Väl besökta gudstjänster ha hållits en gång i månaden under det flydda året. Tvenne af församlingens ungdom ha konfirmerats. Församlingens hela medlemsantal är 44, af hvilka 24 äro kommunikanter.

Högmässogudstjänst hölls i denna församling söndagen den 29 jan. Nästa gudstjänst hålles tisdagen den 28 dennes kl. $\frac{1}{2}$ 11 f. m. Alla inbjudas hjärtligt.

Kvinnoföreningen i vår församling i Troy höll sitt första möte i år hos mrs Nels P. Pehrson den 7 jan. Mötet var talrikt besökt. Mrs Olof Olson återvaldes till sekreterare och mrs August Johnson återvaldes till kassör.

Concordia-föreningen höll sitt årsmöte i kyrkan kvällen den 7:de. Ett kort program utfördes, hvarefter skreds till val af ämbetsmän med följande resultat: August Johnson, ordförande; George Smith, sekreterare; Eric Anderson, kassör; Charlie Smith, syssloman. Föreningen inbjöds att hålla en "basket social" i nr och mrs Bengt Petersons hem, hvilken inbjudning med tacksamhet autogs, och beslöts det att sagda tillställning hålles kvällen den 21 jan. Så skedde, och mycket folk infann sig vid tillfället, omkring 75. Ett inledande program bestod väsentligen af inträdestal af de nyvalda ämbetsmännen. Så följde auktion på 31 korgar, och den gick bra. Aftnens underhållning var i allo njutningsrik och treflig. Nettoinkomsten steg till \$56.70.

En de unga flickornas syförening har nyligen bildats. Den sammanträder hvarannan vecka, och vid mötena sysselsätta sig medlemmarna med sömnad. I en snar framtid torde de hafva förfärdigat hvarjehanda artiklar, som de vid syauktion vilja erbjuda åt den högstbjudande. Blifve denna nya förenings verksamhet framgångsrik.

Moscow kvinno- och ungdomsföreningar höllo sina respektiva årsmöten den 11 jan. i mrs C. B. Greens hem. Båda voro väl besökta och inkomsterna goda. Kvinnoföreningen valde mrs Claus Lundquist till sekr. och mrs E. G. Olson till kassör. Ungdomsföreningen valde pastorn till ordf., C. B. Green till vice ordf., Amy Johnson till sekr., och F. M. Gustafson till kassör. Föreningen beslöt att öfverlämna sin till öfver \$290 uppgående kassa till församlingens byggnadskommitté. Båda föreningarna höllo ock möten den 25 jan. i nr och mrs N. M. Larsons hem, där likaledes många infunno sig.

Den 18 jan. höll kyrkobyggnadskommittéen möte i prästhuset för att bereda förslag, att framläggas för församlingen vid fortsatt stämma den 6 dennes. Under det att detta möte pågick, kom det ock ett anseeligt antal objudna kvinnliga gäster till samma hem och togo det i besittning. De voro församlingens snälla kvinnor, som fått reda på att den nämnda dagen var prästfruns födelsedag, och de ville påminna henne därom. Och de kommo icke tomhändta. Föremålet för öfverraskningen blef den lyckliga mottagarinnan af en gåfva på \$25.25. Rikligt med förfriskningar medfördes äfven, och den förutnämnda kommittéen var lycklig nog att få en inbjudning att smaka på de goda rätterna. Fru Nelson tackar hjärtligt för den erhållna gåfvan och för den kärlek och förtroende, hvarom den vittnar.

Portland, Oregon. Söndagskvällen den 5 febr. firades gudstjänst och Herrens heliga nattvard, då sex nya kommunikanter förenade sig med församlingen.

Torsdagskvällen den 2 febr. beredde församlingen en öfverraskning åt diakonen Oscar Carlson såsom en erkänsla för hans nitiska och trogna arbete för församlingens bästa, särskildt under vakanstiden. Efter den vanliga veckogudstjänsten öfverlämnades åt honom en vacker summa i kontanter, och förfriskningar serverades i kyrkans undervåning.

Kyrkobyggnadsfrågan börjar blifva allt mera trängande för vår församling. Vår kyrka är allt för liten och otillfredsställande. Egendomen hålles till salu, men köpare har icke ännu dykt upp. En kommitté är tillsatt att uppsöka annan passande tomt stor nog för att bygga kyrka

och prästhus på, men ännu har den icke lyckats få några gynnsamma rapporter.

Fru J. W. Skans har nu med sina barn flyttat in i sitt nya hem på Sellwood st. Hon är fortfarande ganska sjuk. Hennes många vänner deltaga ömt med henne i hennes lidande.

Redovisning.

Följande bidrag under januari erkännas tacksamt.

Coos Bay-förs., Marshfield, Ore. för Aug. Coll.	\$18.00
Vestdala förs., Troy, Id. för yttre missionen	7.26
1:sta förs., Bellingham, Wash. för Aug. Coll.	2.50
1:sta förs., Vancouver, B. C. för konf:s mission	5.75
1:sta förs., Clearbrook, Wash., för konf:s mission	10.00
Do för Aug. Coll.	2.00
Immanuel-förs., Portland, Ore. för Aug. Coll.	22.20
Do för konf:s mission	70.50
Bethsaida-förs., La Conner, Wash. för konf:s mission ..	18.20
Elim-förs., Hockinson, do do.	26.50
Coos Bay-förs., Marshfield, Ore. för Aug. Coll.	76.80

Summa \$261.71

G. A. ANDERSON,
Columbia-konf:s kassör.

Baalsdyrkare.

Enligt hvad en korrespondent till *Standard* berättar, lefver ännu Baalsdyrkan kvar i några byar vid öfre Eufkrat och Tigris hos ett folk, kalladt Kissil Basch eller "Rödhufvudena". Med sina grannar, turkarna, lefva de i ständigt fejd och anse dem som inkräktare. "Rödhufvudena" torde vara afkomlingar af norra Syriens urinvånare eller hafva åtminstone ärft deras tro, seder och bruk. Säkerligen äro de enda återstoden af de förr så talrika Baalsdyrkarna.

Sitt namn hafva de fått af sin hufvudbetäckning, som för männen utgöres af en hög, röd mössa. Ett annat typiskt plagg är en sorts hvit väst, och om halsen bära de ett rödt, flätadt snöre med tofsar; detta är en amulett — Kissil mahok — som följer dem i grafven. Till skillnad från mohammedanerna raka de endast bort håret i pannan och låta det växa ned i långa lockar på sidorna. Männen äro storvuxna och kraftiga, stridslustna och utmärka sig genom

omåttlig aptit. Kvinnorna gå utan slöja och infoga en mycket aktad ställning i samhället.

Folkets hufvudnäringar äro odling af tobak och durra samt fårskötsel; somliga lefva af röfveri från turkarna. Sina produkter sälja de åt judarna, aldrig åt mohammedanerna.

Stammen räknar 7,000 till 8,000 medlemmar. Husen äro låga, hvitmenade och delade i tre rum. I hvarje by finnes en öppen plats, i hvars östra hörn ett "heligt träd" växer, och under detta är det största religiösa emblemet, den toppade och kvistade stammen af ett slags allfid grönskande ek, placeradt. Här har man säkerligen en påminnelse om den stora roll, trädet spelar i forntidens Baalskult; ordet aschera, som ofta nämnes i sammanhang med denna, öfversattes — riktigt eller oriktigt? — med "lund".

Platsen är inhägnad och tillträde förbjudet för alla utom präster — Kammar Att. Bakom det heliga trädet äro bambustänger planterade, prydda med flaggor och pärlband, och vid ekstubbens fot står en skål med mat. Framför inhägnaden hållas de religiösa festerna.

Så ofta nymäna väntas, sättes en lekman på vakt, och så snart månen går upp, slår han på en trumma. Genast strömma kvinnorna ur husen, iklädda hvita kläder och gula förkläden samt bärande grytor. Bränsle är förut framforsladt, och snart äro eldar tända och grytorna påsatta. Framför inhägnaden och så nära ekstubben som möjligt väntar prästen, en hop får drivas fram till honom, de slaktas, och blodet får rinna ner i ett hål, som gräfts i jorden.

Några droppar af blodet stänkas på trästubben.

Djuren flås, och köttet kokas tillsammans med lök och andra grönsaker. Rundt omkring inhägnaden uppställas bord och bänkar med tallrikar och öfrigt primitiv servis, hvar på festmåltiden vidtager. Enorma mängder af mat och ett slags brännvin förtäras därvid. Efteråt spela kvinnorna gitarr, man dansar, och gevärsskott aflyras. Inga böner eller ytterligare ceremonier förekomma, utan hela festen karakteriseras fullkomligt genom orden: "Folket satte sig ned till att äta och stod upp för att leka", såsom berättas om israeliterna, då de dyrkade Baal.

När ett barn födts, bäres det fram till prästen vid det heliga trädet och

bestros med salt. På hvarje lik gör prästen med sin knif tre horisontala snitt i pannan strax ofvanför ögonlocken. I sitt sjuttonde år undergår hvarje rödhufvud en hemlig invigningseremoni, som består af sju dygns afskildhet och tre dygns fasta. Dessa äro de enda religiösa bruk, som förekomma utom den nämnda festen.

Mer kärlek i lifvet.

En grafgård — hvilket begrepp af lugn, frid, stillhet och ro! Jag sympatiserar med det tyska språkbruket, som uppfunnit namnet "Friedhof" för begravningsplatsen.

Här är stillheten, hvilan.

Efter längre eller kortare tids arbete, möda, oro, bekymmer, afbrutna af glädjeglömtar, ha de fått hvila.

Många ljusa framtidsplaner ligga här begrafna, men äfven har månet frö, som spirade upp i någon af de hjärnor, som nu hvila overksamma här, växt och burit frukt. Och här ha de frid, som stredo mest under lifstiden, de hetsigaste motståndare, de oförsonligaste fiender — stilla hvila de vid hvarandras sida.

Hur smått förefaller ej allt gnabb, alla obetydliga stridspunkter, då de betraktas från en grafkulle!

Många bevis på de efterlevandes kärlek, saknad, tacksamhet och minnesgodhet synas här. Blommor, planteringar, minnesvärdar.

Om blott de bortgångna vore något betjänade därmed!

Ofta torde de prunkande anordningarna på grafven vara en försoningsgård — men en vanmäktig sådan. Bristande kärlek, mildhet, godhet och hänsyn i lifvet ersattes aldrig med en kall sten på grafven.

Jag hör tydligt för mitt inre öra grafgårdens tysta predikan: "Mer kärlek i lifvet, mer godhet och mindre strid!"

Låt ditt ljus lysa!

Till missionär Ch. Bone i Kina kom en gång en gammal kines och satte sig ned bredvid honom utan att säga ett ord. "Hvad önskar ni", sporde missionär Bone; "är det något jag kan hjälpa er med?" Med en djup suck sade den gamle mannen: "Jag önskar att blifva döpt." "Kan ni läsa", frågade missionären. "Nej." — "Har ni någon kunskap i evangelium?" — "Nej." "Hvarför önskar ni då att blifva

döpt?" "Jo, ser ni, för ett år sedan började min son att gå och höra er predika. Han var då en usling, han svor, rökte opium och gaf mig aldrig något af sin förtjänst. Men sedan han började höra er predika, kom en stor förändring öfver honom. Jag blef förvånad, att han icke längre brukade svordomar i sitt tal; sedan upphörde han med opiumrökandet, och så började han då och då gifva mig en slant af sin förtjänst. Jag vet icke, huru allt detta gått till, men en helt annan människa är han emot förr. Det måste ligga någonting i det, ni predikar, och jag ville gärna äga det äfven jag."

Så talade den gamle kinesen, och sedan han fått någon undervisning i kristendomen, kunde missionär Bone med glädje uppfylla hans önskan och döpa honom.

En mångmillionärs lefnadsregler.

Den namnkunnige mångmillionären Rothshild uppslog följande regler på väggarna i sina banklokaler:

"Sky rusgifvande drycker.

Drista att gå framåt.

Var aldrig missmodig.

Kom aldrig med affärslögner.

Var höflig mot alla.

Använd din tid väl.

Var punktlig i allt.

Betala din skuld punktligt.

Bär alla svårigheter med tålmod.

Låta icke på slumpen.

Stifta aldrig onyttiga förbindelser.

Var modig i lifvets strid.

Bevara din redbarhet som en helig sak.

Föregif dig aldrig att vara något annat, än du är.

Tag dig tid till öfverläggning, och afgör sedan saken bestämdt.

Undersök noga hvarje detalj i din affär.

Arbeta hårdt därpå, och du skall säkert få framgång i lifvet."

Dessa äro präktiga lefnadsregler, som äro nyttiga äfven för fattigt folk. Men den viktigaste lefnadsregeln har blifvit utelämnad. Den lyder så här: Lämna ditt hjärta åt Jesus. Då skall du ej blott ha framgång i lifvet, utan äfven känna dig lycklig.

Utän Jesus jag fördärfvas.

Utän Jesu nådesken

är mig allt till ängst och men;

blott i honom lif kan ärfvas,

öfvervinnas allt besvär.

Jesus allt mitt goda är.

Ett recept mot oförnöjsamhet.

Hvarför skall man ständigt klaga: klagan skänker ingen fröjd. Den, som intet kan fördraga, blir ej heller nånsin nöjd.

Vedervärdigheter finnas på vår jord af tusen slag, men de kunna öfvervinnas. Mod, framåt, tag nya tag!

Om ditt verk rätt motigt ter sig, lägg då riktigt manken till; och det sega hindret ger sig, då du bara riktigt vill.

Blir du motighetens herre, skall du känna segerfröjd; går det ej, är det ej värre, än att du bör vara nöjd.

Oförnöjsambeten pinar hvarje lugnad ur din själ, och du bindes och förtvinar som en stackars dödsdömd träl.

Ned med denna tunga mara! Och du skall se'n andas lätt. Genom att förnöjsam vara söker du din lycka rätt.

Frukta Gud, och frukta sedan ingenting, som komma kan! Herren är i ny och nedan lika stark din löftesman.

Du skall få, hvad du behöfver; detta löfte har du fått. Många gåfvor därutöfver falla äfven på din lott.

Gagnar väl, om jag får fråga, knotet någon själ till slut? Hvarför skall man bli en plåga? Plågor finnas nog förut.

Ser du ej, det går för andra. Väl, då går det nog för dig. Men man vinner med att klandra ingenting på lifvets stig.

Du skall icke ignorera lifvets lycka under pust; tacka Herren litet mera, se, det skänker lefnadslust.

AUG. B.

Ett konstverk och hvad det har att berätta för oss.

I galleriet för de sköna konsterna i Paris står en härlig staty. Den var en stor konstnärs sista verk, en af dessa konstnärer, hvilka lefva i stor fattigdom, så att den vindskammare, som de bebo, är på en gång sof- och arbetsrum. En natt, då han just modellerat denna staty i ler, blef det utomordentligt kallt. Kölden väckte konstnären. Han blef mycket ängslig för sitt arbete; han tänkte på det ännu fuktiga leret, på att vattnet kunde frysa och denna hans lifs skönaste dröm i ett ögonblick blifva ödelagd. Då steg han upp från sitt tarfliga läger och svepte omsorgsfullt sitt sängtäckte omkring

sin staty. Om morgonen fann man konstnären död, men hans verk lefde och lefver än i dag.

Denna berättelse har mycket att outala för hvarje kristen.

Kristendomen är nämligen också en konst, den högsta, som gifves. Detta kan hvar och en förvissa sig om genom att läsa Rom. 8: 29 och 2 Kor. 3: 18.

Vårt mål är detta, att Kristus må vinna gestalt i oss, han, som är den skönaste bland människors barn. Att detta måste kosta flit och arbete, ansträngning och uppoffring — skulle det väl vara nödvändigt att säga det? Hvad gaf den fattige konstnären för att hinna och bevara sitt jordiska lifs mål? Hvad gifver du, käre kristen, för ditt lifs mål? Räkna efter hvad det kostar dig att uppnå det. Skulle du ofira mindre för den oförgängliga kronan, än konstnären offrade för en bild af ler? Kom ihåg: denna konstnär dog, men hans verk lefver. Hvarje människa blir till stoft, men det som hon har utfört i lifvet — det föröfver och förgås icke, om än himmel och jord förgås.

Tänken härpå, I som menen allvar med eder kristendom. Alla edra handlingar äro yttringar af eder karaktär. Blifven I lika Jesus och lefven I för hans ära på jorden, så skolen I finna, att I hafven utfört ett skönt arbete, som skall bestå, när jordens alla konstverk förbleknat och förintats.

**SPLITTER
NY BUTIK
i Bellingham**

Sletto Dry Goods Company

där man kan känna sig trygg, att hvarje persedel säljes lika billigt eller billigare än i någon annan butik i staden.

**White House
Block 313-15**

**W. Holly St.
Bellingham**

Två sätt att läsa bibeln.

Den store engelske naturforskaren Isaac Newton har en gång sagt: "Vi skola icke läsa evangelium såsom advokaten läser ett testamente, utan såsom den rättmätige arfvingen läser det." Hvad han därmed menade, är ej svårt att förstå. Advokaten läser det med kritiska ögon, men utan intryck för sitt hjärta. Han pröfvar testamentets äkthet. Han ställer, så att säga, hvarje sats, hvarje bokstaf under förstoringsglasset, undersöker hvad som egentligen står där samt huru man skall fatta det ena och det andra. Ty värr läsa millioner människor bibeln lika kallt, lika kritiskt. Men att man icke vid sådan läsning kan hafva någon sann glädje af hvad man läser, är ju alldeles klart. Vål den, som läser evangelium i den fulla, fasta öfvertygelsen, att han är arfvingen. Arfvingen slår jublande samman sina händer vid läsandet af hvarje sats och utbrister: "Det är för mig! Det är för mig! Det är för mig!" Han prisar testamentsgifvaren för hans godhet och får själf såsom nytt lif genom den lycka, som är honom vederfaren. Guds stora löften, hans nådefulla gärningar i Kristus, förkunnelsen of syndernas förlåtelse, inbjudningen till fadershuset i himmelen, hvilket nu står honom öppet, allt väcker i själen en öfversvinnelig glädje. Ja, den som så läser sin bibel, han är en rätt läsare. Men klart är, att du icke kan läsa evangelium såsom en arfvinge, förrän du verkligen blifvit det.

OTTO FUNCKE.

Prästen och drinkaren.

En vacker sommarafton kunde man se en man försöka sig på att finna vägen genom gatorna till sitt hem, som låg ett stycke utanför staden. Hans osäkra gång visade, att han var så drucken, att det var omöjligt för honom att hitta hem.

Ur stånd att finna vägen utstötte han en fruktansvärd ed och sade till en person, som just gick förbi: "Jag har tappat vägen. Hvart går jag?"

Den, som han vändt sig till, var en allvarlig kristen. Han kände den stackars drinkaren väl och hade stort medlidande med honom, och då han hörde frågan: "Hvart går jag?" svarade han lugnt och allvarligt: "Till undergång."

Den stackars raglande mannen stirrade vildt på honom för ett ögon-

blick. Därpå mumlade han för sig själf och sade: "Det är sant."

"Kom med mig", sade den andre vänligt, "jag vill följa dig hem."

Nästa dag kom. Verkningarna af ruset hade lämnat mannen, men icke så de två ord, som sagts så vänligt och dock så allvarligt till honom. Han kunde icke glömma dem.

"Till undergång! Till undergång!" hviskade han till sig själf. "Det är sant, jag går till undergång. O Gud, hjälp mig och fräls mig!"

Således hejdades denne arme man. Gud hörde hans bön. Det blef slut med drickandet. Genom Guds nåd kom han till en sann omvändelse och fann frid samt blef en nyttig och lycklig människa.

Efter norskan.

Vi skola veta, att en hvar af oss har en stor, afskyvärd munk sittande i sitt hjärta, d. ä. den egna rättfärdigheten och verkheligheten.

* * *

Om i våra ögonblick af djupaste sorgsenhet vi lyckas att arbeta oss ur vårt själfviska jag och sysselsätta oss med verksamhet med andra så är allt vunnet.

Lef för dina medmänniskor.

Tusentals människor andas, röra sig, lefva och — gå bort från lifvets skådeplats, och man hör icke mera någon tala om dem.

Hvarför?

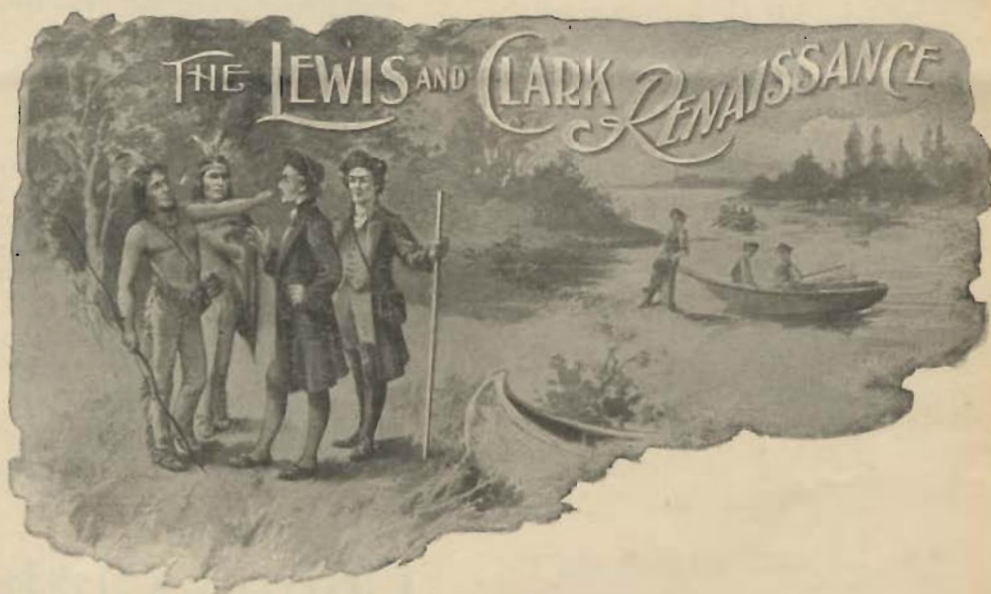
Ingen hade någon egentlig nytta af dem.

Ingen kunde peka på dem som redskap till sin eller någon annan själs frälsning; icke en rad af hvad de skrefvo, icke ett ord af hvad de talade hade bestående värde. Och så dogo de; deras "ljus" gick upp i mörker, och man kom dem ej ihåg mer än dagsländorna.

Vill du lefva och dö på sådant sätt? Människa, lef för något. Gör väl och lämna efter dig en kärlekens minnesvärd, som tidens stormar ej kunna ödelägga.

Skrif medelst vänlighet, kärlek och barnhärtighet ditt namn i de tusendens hjärtan, som du är efter är kommer i beröring med, och du skall aldrig glömmas.

Nej, ditt namn, dina gärningar skola vara lika synliga i deras hjärtan, hvilka bli kvar, som stjärnorna på aftonhimlen.

År 1804 utsände president Jefferson en landexpedition under ledning af Lewis och Clark, som skulle undersöka öfra Missourifloden och landet omkring Columbia-floden, ända till Stilla hafs-kusten. Genom denna undersökningsexpedition föllo de väldiga landsträckorna, som nu utgöra staterna Oregon, Idaho och Washington i den unga republikens händer. Man skall i år fira minnet af denna betydelsefulla händelse genom utställningen i

Portland, Oregon. Vårt folk i östern borde taga tillfället i akt och se den storslagna västern. Resorna komma att blifva ganska billiga. Northern Pacific-banan går direkt från St Paul till Portland och visar sina passage-rare den mest noggranna uppmärksamhet. Man bör hänvända sig till A. M. Cleland, General Passenger Agent N. P. R. R., St Paul, eller A. D. Charlton, Assist. Gen. Pass. Agent, Portland, Oregon, för vidare upplysningar.

BELLINGHAM,

Whatcom co., Wash.

erbjuder stora fördelar

Belägen invid Puget Sound. Har ett Bideelt klimat. Inga åskstormar, cykloner eller skadedjur. Ideelt för fruktodling och boskapsskötsel. Flera tusen acres land ännu ouppodlade. Har transkontinentala järnvägar, som stå i direkt förbindelse med handels- och sjöfartsindustrien. Fördelaktigaste läge för stora fabriker och verkstäder.

Vi sälja stadslotter för \$25.00 vid inköpet och resten i fem dollars månatlig afbetalning.

Bellingham Bay Improvement Company

(The Townsite Co.) Depot Bldg., R. R. ave.

Hvita vingar.

Vänd mitt ansikte mot ljuset, lär mig genom dunklet se, — lös min själ ur jordegruset, fräls mig utur natt och ve!

Gif min själ de hvita vingar redan nu i jordetid, att den sann och stark sig svingar genom frestelser och strid!

Gif min själ de hvita vingar — ej de mörka, tunga, svaga, som från jord sin bärkraft taga och ej älska himlens ljus —

Hvita vingar, hvilka bära ofvan sorg och synd och nöd, hvita vingars slag, som lyfta andra själars blick mot höjd.

D. U. T.

EIVOR.

Min nåd är dig nog.

Jag åkte en afton hem efter dagens mödosamma arbete. Jag kände mig mycket trött och nedslagen, då hastigt såsom en blixtnedfall stodo för min själs öga: "Min nåd är dig nog." Hela min själ uppsvingades därvid med fröjd, med tack till Gud.

O mina bröder, låt er stärka med stark tro fasthålla Guds befallning. Genom en svag tro skola vi falla omkull i himmelen, men genom en stark tro skola vi draga ned himmeten i våra hjärtan redan här.

C. H. SPURGEON.

Om jag älskat något mer än Gud, så har jag blifvit lidande och olycklig. När jag åter begynt att älska Gud mer än allt annat, har jag känt mig lefva upp igen, och sällheten har snart återkommit.—ST. MARTIN.

Parker Printing Co.

Tryckeri, Bokbinderi

RUBBER STAMPS, BLANK BOOKS

1215 RAILROAD AVE. BELLINGHAM, WASH.
Phone Red 203

Bellingham Bay & British Columbia R. R. Co.

Time Card Effective Oct. 9th, 1904

Trains arriving at Bellingham at 12:30 p. m. and leaving Bellingham at 2:35 p. m., connect with the Canadian Pacific Railway at Sumas.

Trains leave Bellingham:

No. 1, Passenger, Daily 2:35 p. m., for Sumas, Vancouver, Maple Falls, Glacier and all points East.

No. 3, Passenger, Daily Except Sunday, 4:45 p. m., for Everson and Lynden.

No. 5, Mixed, Daily Except Sunday, 9:45 a. m. for Sumas.

No. 7, Passenger, Saturday only, 9:35 a. m. for Everson, Lynden, Sumas, Maple Falls and Glacier.

Trains arrive Bellingham:

No. 2, Passenger, Daily 12:30 p. m., from Glacier, Maple Falls, Vancouver and all Eastern Points.

No. 4, Mixed, Daily except Sunday, 9:15 a. m., from Lynden.

No. 6, Mixed, Daily except Sunday, 4:15 p. m. from Sumas.

No. 8, Passenger, Saturday only, 6:05 p. m., from Glacier, Maple Falls, Sumas, Lynden and Everson.

A. BRANIN,
Asst. Supt.

J. J. DONOVAN,
Gen. Supt.

Svensk Urmakare

P. M. PETTERSON

Noggrant arbete 1105 Harris avenue
Glasögon justeras Sta. A, Bellingham

THE

Coffee Club

1209 Dock St.
BELLINGHAM

is not a "Charity." It is philanthropy on a business basis. At the Lunch Counter you get "value received" for your money. The best food that can be bought is served

The Profits are used to Maintain the FREE READING ROOM.

Daily papers and latest magazines always on hand. If you lunch here, your money benefits others as well as yourself. Hot Lunches from 6:30 a. m. to 10 p. m. Entrance to Lunch Counter through Reading Room.

O. B. Read, manager

Real Estate First Mortgages

14 Years Experience in Whatcom Co.
Only Conservative Loans Made
Personal Examination of all Securities
Titles Carefully Examined

We look after taxes and insurance, collect and remit principal and interest promptly without charge. We invite correspondence.

Thomas & Simpson Investment Agents

Cor. Holly and Bay Streets Bellingham, Wash.

Briggs Piano Co.

1146 ELK STREET
BELLINGHAM, WASH.

Tillhandahåller det största och bäst sorterade lager af pianon och orglar. Köper direkt från fabriken och kan sälja till lägsta pris. Det vore till Eder fördel att komma och bese dem, innan Ni köper hos någon annan.

P. L. HEGG, Fotograf

Gör förstoringar i alla grader. Vyer, vykort och Souvenir Album i sorterade lager. Stort lager af fotografmaterialer och tafvelramar. Lägsta priser.

1255 Elk Street, Bellingham, Wash.

GRUE & DAHL

Tillhandahålla

Allchanda tyger, dam- och herrkläder. Gör oss ett besök!

Mason Block, Harris ave., Bellingham, Wash.

A. G. WICKMAN

THE TAILOR

210 E. Holly St., Bellingham, Wash.

Skrif- och Skolmaterialier

Dagtidningar, månadsskrifter, karameller och hvarjehanda

A. J. WILLIS

1109 Harris Ave., Sta. A, Bellingham, Wash.

Henry Engberg

Apotekare

och kemist.

BELLINGHAM, WASHINGTON